ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)
11 juli 1985 *

In zaak 261/84,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Arbeidshof te Bergen, in het aldaar aanhangig geding tussen

Calogero Scaletta

en

Union nationale des fédérations mutualistes neutres de Belgique,

over de uitlegging van artikel 59 van verordening nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening nr. 1408/71 (PB 1972, L 74, blz. 1),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: G. Bosco, kamerpresident, R. Joliet en T. F. O'Higgins, rechters,

advocaat-generaal: P. VerLoren van Themaat
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

gelet op de opmerkingen ingediend door:

— C. Scaletta, appellant in het hoofdgeding, vertegenwoordigd door D. Rossini, vakbondsafgevaardigde,

— de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Griesmar, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde;

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 6 juni 1985,

het navolgende

* Procestaal: Frans.

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij arrest van 2 november 1984, ingekomen ten Hove op 7 november daaraanvolgend, heeft het Arbeidshof te Bergen krachtens artikel 177 EEG-Verdrag twee prejudiciële vragen gesteld over de uitlegging van artikel 59 van verordening nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening nr. 1408/71 (PB 1972, L 74, blz. 1).

2 Deze vragen zijn opgeworpen in een geding betreffende het besluit van het Belgische bevoegde orgaan om C. Scaletta, een Italiaans migrerend werknemer, invaliditeitsuitkeringen te weigeren voor het tijdvak van 16 juni tot 4 september 1980, waarin het onkundig was geweest van Scaletta's verhuizing van België naar Italië.

3 Blijkens het door de nationale rechterlijke instantie toegezonden dossier verkeerde Scaletta tot 31 oktober 1980 in een toestand van invaliditeit. Vóór hij op 16 juni 1980 vertrok naar Italië, waar hij definitief zijn woonplaats wilde vestigen, had hij — ofschoon daartoe verplicht krachtens de Belgische wettelijke regeling — de adviserend geneesheer van het bevoegde orgaan niet om toestemming verzocht, en zelfs dat orgaan zijn adreswijziging niet meegedeeld. Het was het Rijksinstituut voor ziekteverzekering te Turijn (Italië) dat het Belgisch orgaan op 4 september 1980 van Scaletta's verhuizing op de hoogte stelde.

4 Bij brief van 23 oktober 1980 deelde het Belgische orgaan Scaletta mee, dat waar hij niet van het orgaan toestemming had verkregen om zijn woonplaats naar een andere Lid-Staat over te brengen, hij geen invaliditeitsuitkeringen zou ontvangen voor het tijdvak van 16 juni tot 4 september 1980.

5 Scaletta betwistte dit besluit voor de bevoegde rechterlijke instanties. Het Arbeidshof te Bergen, dat dit geschil had te beslechten, ging voor de oplossing van het probleem van de vereiste voorafgaande toestemming te rade met artikel 10, lid 1, van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB 1971, L 149, blz. 1). Volgens dat artikel „kunnen de uitkeringen bij invaliditeit... verkregen op grond van een wettelijke regeling van een of meer Lid-Staten, op generlei wijze worden verminderd, gewijzigd, geschorst, ingetrokken of verbeurd verklaard op grond van het feit dat de rechthebbende op het grondgebied van een andere Lid-Staat woont dan die, op het grondgebied waarvan zich het orgaan bevindt dat deze uitkering verschuldigd is".

6 Wat de kennisgeving van verhuizing betreft, overwoog het Arbeidshof te Bergen, dat die wordt geregeld door artikel 59 van vorengenoemde verordening nr. 574/72 van de Raad, waarin wordt bepaald: „wanneer de rechthebbende op uitkeringen die krachtens de wettelijke regeling van één of meer Lid-Staten verschuldigd zijn, zijn woonplaats overbrengt van het grondgebied van de ene Staat naar dat van een andere Staat, is hij verplicht hiervan kennis te geven aan het orgaan of de organen die deze uitkeringen verschuldigd zijn, alsmede aan het uitbetalend orgaan". Het Arbeidshof te Bergen heeft besloten de behandeling van de zaak te schorsen, totdat het Hof zich heeft uitgesproken over de volgende prejudiciële vragen:

„1) Hoe en binnen welke termijn moet de in artikel 59 van verordening nr. 574/72 bedoelde kennisgeving geschieden ?

2) Wanneer deze kennisgeving niet of te laat geschiedt, kan dit dan tot gevolg hebben dat het recht op uitkeringen (eventueel tijdelijk) wordt ingetrokken, wanneer met name het uitbetalend orgaan gerechtigd is na te gaan of steeds aan de toekenningsvoorwaarden is voldaan ?"

De eerste vraag

7 Scaletta betoogt, dat het niet noodzakelijk was om in artikel 59 van verordening nr. 574/72 een termijn vast te stellen voor de kennisgeving van verhuizing. Immers, deze bepaling moest worden toegepast in samenhang met het nationale recht betreffende verjaring. Volgens hem kan de kennisgeving geldig gebeuren, zolang het recht op de uitkeringen nog niet is verjaard volgens de toepasselijke nationale wettelijke regeling.

8 De Commissie merkt op, dat in artikel 59 van verordening nr. 574/72 niets wordt bepaald over de vorm waarin of de termijn waarbinnen de kennisgeving van verhuizing moet gebeuren. Volgens haar kan de kennisgeving dan ook op ieder moment plaatsvinden, schriftelijk of mondeling, zowel door de rechthebbende op de uitkeringen als door een persoon of instelling die voor zijn rekening optreedt.

9 In de eerste plaats moet worden vastgesteld, dat artikel 59 van verordening nr. 574/72 de rechthebbende op sociale-zekerheidsuitkeringen weliswaar verplicht om kennis te geven van zijn verhuizing, maar niets bepaalt omtrent de vorm of het moment van de kennisgeving.

10 Daaruit volgt, dat de in artikel 59 van verordening nr. 574/72 bedoelde kennisgeving mondeling of schriftelijk en op ieder moment kan plaatsvinden.

11 Op de eerste vraag van de nationale rechterlijke instantie moet mitsdien worden geantwoord dat de kennisgeving, bedoeld in artikel 59 van verordening nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening nr. 1408/71, vormvrij is en op ieder moment kan plaatsvinden.

De tweede vraag

12 Scaletta meent, dat de rechthebbende op sociale-zekerheidsuitkeringen, die de in artikel 59 van verordening nr. 574/72 bedoelde kennisgeving niet heeft verricht, aanspraak kan maken op de uitkeringen die hem niet konden worden betaald, mits dit recht volgens de toepasselijke nationale wettelijke regeling nog niet is verjaard op het moment waarop het orgaan dat de uitkeringen verschuldigd is, kennis krijgt van de overbrenging van woonplaats.

13 De Commissie voert aan, dat de in artikel 59 van verordening nr. 574/72 neergelegde verplichting niet van een sanctie is voorzien, zodat het te laat verrichten van de in dat artikel bedoelde kennisgeving niet kan leiden tot het verlies van het recht op de uitkeringen welke betrekking hebben op het tijdvak tussen de datum van overbrenging van de woonplaats en die van de kennisgeving. Volgens de Commis-

sie doet dit geen afbreuk aan het recht van het bevoegde orgaan om na te gaan of gedurende dat tijdvak steeds is voldaan aan de toekenningsvoorwaarden.

14 Op de niet-naleving van de verplichting tot kennisgeving ex artikel 59 van verordening nr. 574/72 is geen sanctie gesteld.

15 Het niet of te laat verrichten van de kennisgeving van verhuizing kan dus niet leiden tot het verlies van het recht op de uitkeringen welke betrekking hebben op het tijdvak tussen de datum van verhuizing en die waarop het bevoegde orgaan daarvan kennis krijgt.

16 Wanneer het echter kennis heeft van de verhuizing, kan het bevoegde orgaan van de Lid-Staat van de oude woonplaats door een controle overeenkomstig artikel 59 van verordening nr. 574/72 nagaan, of gedurende het betrokken tijdvak steeds is voldaan aan de voorwaarden voor toekenning van de uitkeringen.

17 Op de tweede vraag moet mitsdien worden geantwoord, dat het niet of te laat verrichten van de kennisgeving, bedoeld in artikel 59 van verordening nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening nr. 1408/71, niet kan leiden tot het verlies van het recht op de uitkeringen welke betrekking hebben op het tijdvak tussen de datum van verhuizing en die waarop het bevoegde orgaan daarvan kennis krijgt, mits gedurende dat tijdvak steeds is voldaan aan de voorwaarden voor toekenning van de uitkeringen.

Kosten

18 De kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

uitspraak doende op de door het Arbeidshof te Bergen bij arrest van 2 november 1984 gestelde vragen, verklaart voor recht:

1) **De kennisgeving, bedoeld in artikel 59 van verordening nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening nr. 1408/71, is vormvrij en kan op ieder moment plaatsvinden.**

2) **Het niet of te laat verrichten van de kennisgeving, bedoeld in artikel 59 van verordening nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening nr. 1408/71, kan niet leiden tot het verlies van het recht op de uitkeringen welke betrekking hebben op het tijdvak tussen de datum van overbrenging van de woonplaats en die waarop het bevoegde orgaan daarvan kennis krijgt, mits gedurende dat tijdvak steeds is voldaan aan de voorwaarden voor toekenning van de uitkeringen.**

Bosco Joliet O'Higgins

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 11 juli 1985.

De griffier
P. Heim

De president van de Eerste kamer
G. Bosco